

— Лиши ся тут, Фриц; з твого бігання не прийде нічого!

— Я не остану, пане Шмідт! — Я так бою ся! — Ой, Боже мій Боже! Пан замордований лежить там в хаті, — а панна також нежива, — верещав хлопець.

Аліса Бельке підняла ся на своїй лежанці. Її блудний погляд упав на лікаря, а відтак на старого слугу Шмідта, пізнійше на малого хлопця і вкінці здержав ся на комісареві поліції, який в тій хвилі увійшов.

Тоді переглянув зараз склеп, який був місцем злочину і слідив стан сусідної кімнати.

— Чи панна ранена? — спитав він лікаря.

— Ні, але, — лікар здвигнув раменами і додав поволи, — була вже майже нежива.

Комісар глянув зі співчутем на дівчину і пішов до сусідної кімнати.

— Татко, — сказала Аліса Бельке, — татко! — Вона трібувала встати, але члени відмовили їй послуху. Вона глянула на лікаря. Склеповий помічник прикликав найблизше мешкаючого лікаря, котрого вона не знала. — Чи то ви, пане, лікар?

— Я доктор Шефер, моя панно, мешкаю зараз напроти.

— Чи ви бачили татка? — спитала стревожено.

— Так!

— Він неживий, — неправдаж? Нема йому ратунку?

— Я не можу сказати сего з великою певністю, — зачав він обережно, притім придивляв ся їй уважно, — він — тяжко ранений.

— О ні, ні, — він убитий! Я знаю се добре. я бачи-